

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o rentę z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 5 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z dnia 12 maja 2004 r. (III AUa .../03), w sprawie z wniosku – P. G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w W., w wyniku apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 13 listopada 2002 r. (IX U ...01) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w W. z dnia 11 maja 2001 r. odmawiającej uznanie zdarzenia w dniu 30 września 1999 r., w którym uczestniczył wnioskodawca, za wypadek podczas prowadzenia działalności gospodarczej, a w konsekwencji odmawiającej przyznania mu na tej podstawie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 12 maja 2004 r. pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił „oczywistą obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z

tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) poprzez błędną wykładnię, a to przyjęcie, iż w sprawie został zerwany związek z pracą, w sposób nieodwracalny (przy uwzględnieniu rozstrzygnięcia sprawy prawomocnym wyrokiem na drodze postępowania karnego).” Równocześnie, jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że zaskarżone orzeczenie „w sposób oczywisty stoi w sprzeczności z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (...). Dla pełnego uzasadnienia przytoczyć należy uchwałę SN z dnia 7 listopada 1980 r., III UZP 9/80, OSNC 1981/5/73 ‘Pobicie pracownicy odbywającej drogę z pracy do domu jest wypadkiem w drodze z pracy, bez względu na przyczynę pobicia.’ Dalej winien Sąd Najwyższy rozstrzygnąć kwestię, która nie znajduje odzwierciedlenia w linii orzeczniczej, a to czy w chwili ponownego przystąpienia pracownika do świadczenia pracy, przy uwzględnieniu czasowego przerwania związku z pracą, związek ów zostaje automatycznie przywrócony, w kontekście prawa do świadczeń wynikających z ‘ustawy wypadkowej’. (...) W opinii powoda – doświadczenie życiowe, zasady współżycia społecznego w sposób racjonalny i logiczny nakazują przyjęcie, iż brak jest przeciwwskazań do uznania, iż w chwili przystąpienia do dalszego wykonywania pracy związek z pracą powstaje bezwarunkowo (automatycznie).” W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek „o zmianę zaskarżonego orzeczenia w ten sposób by uznać odwołanie powoda, uchylić decyzję odmawiającą prawa, a dalej – orzec prawo poszkodowanego do renty wypadkowej; - o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za wszystkie instancje.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy,

bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość ani wskazanie w *petitum* kasacji – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – na „oczywistą obrazę przepisów prawa”, ani też lakoniczne wskazanie na to, że zaskarżone orzeczenie „w sposób oczywisty stoi w sprzeczności z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (...). Dla pełnego uzasadnienia przytoczyć należy uchwałę SN z dnia 7 listopada 1980 r., III UZP 9/80, OSNC 1981/5/73 ‘Pobicie pracownicy odbywającej drogę z pracy do domu jest wypadkiem w drodze z pracy, bez względu na przyczynę pobicia.’ Dalej winien Sąd Najwyższy rozstrzygnąć kwestię, która nie znajduje odzwierciedlenia w linii orzeczniczej, a to czy w chwili ponownego przystąpienia pracownika do świadczenia pracy, przy uwzględnieniu czasowego przerwania związku z pracą, związek ów zostaje automatycznie przywrócony, w kontekście prawa do świadczeń wynikających z ‘ustawy wypadkowej’. (...) W opinii powoda – doświadczenie życiowe, zasady współżycia społecznego w sposób racjonalny i logiczny nakazują przyjęcie, iż brak jest przeciwwskazań do uznania, iż w chwili przystąpienia do dalszego wykonywania pracy związek z pracą powstaje bezwarunkowo (automatycznie).”

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004

r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) orzekł jak w sentencji.

Teza:

Nie czyni zadość wymaganiu ‘przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania’ (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) ani wskazanie w *petitum* kasacji na „oczywistą obrazę przepisów prawa”, ani też lakoniczne wskazanie na to, że zaskarżone orzeczenie „w sposób oczywisty stoi w sprzeczności z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (...). Dla pełnego uzasadnienia przytoczyć należy uchwałę SN z dnia 7 listopada 1980 r., III UZP 9/80, OSNC 1981/5/73 ‘Pobicie pracownicy odbywającej drogę z pracy do domu jest wypadkiem w drodze z pracy, bez względu na przyczynę pobicia.’ Dalej winien Sąd Najwyższy rozstrzygnąć kwestię, która nie znajduje odzwierciedlenia w linii orzeczniczej, a to czy w chwili ponownego przystąpienia pracownika do świadczenia pracy, przy uwzględnieniu czasowego przerwania związku z pracą, związek ów zostaje automatycznie przywrócony, w kontekście prawa do świadczeń wynikających z ‘ustawy wypadkowej’. (...) W opinii powoda – doświadczenie życiowe, zasady współżycia społecznego w sposób racjonalny i logiczny nakazują przyjęcie, iż brak jest przeciwwskazań do uznania, iż w chwili przystąpienia do dalszego wykonywania pracy związek z pracą powstaje bezwarunkowo (automatycznie).”